

Vnanje države.

Rim. Sv. oče so takoj, ko so zvedeli o groznih dogodkih v Armeniji, poslali 50tisoč frankov za prvo pomoč revnim družinam. — Umrl je kardinal Ignacij Persiko.

Francosko. Socijalist Walter je zahteval v poslanski zbornici, naj država nič več ne dá za bogočastje; toda njegova ni obveljala. — Oni dan je v poslanski zbornici z galerije dvakrat ustrelil neki Lenoir, ne da bi koga ranil. Prijeli so ga in spoznali, da je slaboumen.

Nemško. Dne 3. dec. se je odprl državni zbor. Predsednikom je bil zopet izvoljen katoličan Buol. Prestolni govor je priporočal mnogo novih predlog. — Minister notranjih del, Köller, je odstopil, in na njegovo mesto pride baron Recke. — Nemčija se vedno bolj pogreza v dolgove; zdaj jih ima že 2 milijardi; 5 francoskih milijard jej torej ni veliko pomagalo.

Bolgarsko. Vlada je bojda sklenila, da ne plača več davka Turčiji za Vshodno Rumelijo. Tudi je armada dobila povelje, pripraviti vse potrebno za odhod na macedonsko mejo. Če je to res, potem se kmalu začne bojni ples med Turčijo in Bolgarsko.

Srbsko. Ker je državna blagajnica prazna, hoče vlada dobiti orožje za vojake na upanje od neke nemške orožarnice. — Srbi bodo z Grki složno postopali proti Turčiji. — Te dni dojde v Beligrad mati kralja Aleksandra, kraljica Natalija.

Turško. Dognano je, da so do zdaj mohamedanci potolkli 15tisoč krščanskih Armencev. Pa še ni pravega miru. V Kaizarihu je bilo poslednje dni pobitih 200 Armencev; v Haşankalu pri Erzeramu več kristijanov in celo armenski škof. — Sultan pa se boji za svoje življenje v Carigradu, bivši velik vezir Said paša pa se boji sultana in je nekaj dnij bival pri angleškem poslaniku.

Afrika. Italijani v Masavi nimajo sreče. Oni dan je 20tisoč zamorcev napadlo in obkolilo pet kompanij majorja Tosellija. Zamorci so ubili Tosellija, 50 častnikov, 50 podčastnikov in nad tisoč mož. Italijanska vlada bo bržčas morala poslati več vojakov v Afriko ali pa opustiti afriško politiko.

Za poduk in kratek čas.

Kako kmet Jaka Slavec dela za narodno stvar.

Bilo je lani na Božič. Ravnokar je minola rana sv. maša. Iz župne cerkve v P. se vsuje toliko ljudij, da je vse črno videti na prostoru pred cerkvijo. Drug drugemu si voščijo vesele praznike ter radostnih obrazov hité domov.

»Dobro jutro, Peter! Si tudi tukaj?« se zasliši na enkrat glas izmed množice. Peter Hrastnik se ogleda, in že stoji pri njem dobri njegov znanec Jaka Slavec.

»Bog daj, Bog daj!« odgovori Peter. »No, pa se že delj časa nisva videla. Dobro, se bova pa spet nekaj pomenila.«

»Ravno za to sem te danes poiskal,« pristavi Jaka, »misleč, da si bil danes pri rani, ker sicer navadno k pozni maši hodiš. In res sem te sedaj našel. Predno pa rečeva katero, ti prijatelj, želim prav vesele praznike?«

»Jaz tebi tudi, Jaka. Hvala Bogu, da sva se jih še čakala! Bog vé, če že ne bova za leto dnij v krtovi deželi?«

»Upajva, da še ne.... Jaz sem se že dolgo veselil teh praznikov. Med tednom imam vedno dosti opravila

in rad si počijem v nedeljo, pa v razvedrilo in kratek čas kaj prebiram. Sedaj bom še imel več časa, ker sta zaporedoma dva praznika.«

»Bereš? Kaj pa?« vpraša nekako radovedno Peter.

»Kaj bi bral? Ravnokar smo dobili letošnje Mohorjeve knjige. Tako lepe še niso bile, kakor letos. Dvojne so tako velike, kakor kake mašne. In kako krasne podobe so notri! Mi se jih kar nismo mogli nagledati, ko smo jih dobili. Potem sem naročen tudi na »Slov. Gospodarja«, ki v Mariboru izhaja vsak teden enkrat. Teško ga vsakokrat pričakujem, in ko pride, ga vsi hočemo naenkrat brati. Saj pa tudi iz njega izveš vse, kar se kje na svetu zgodi. In kako zanimivi in podučni so dopisi od vseh stranij! Tudi iz naše občine se véasi kdo oglasi in nekoliko potiplje naše nemškutarje.«

»Slov. Gospodarja« tedaj bereš? Slišal sem že o njem, slišal. Naš gospod so mi ga tudi že enkrat priporočili, rekoč: »No, Peter, ti bi si lahko naročil »Gospodarja« in se zapisal v družbo sv. Mohorja, saj ti ne manjka cvenka. Ne bodi da tako....«

»Bom že videl, sem odvrnil nato. Toda na tihem sem si mislil: Peter, to ni zate, imaš dela dovolj, »cajtinge« pa naj le gospoda prebirajo. Med tednom delam kot črna živina — pri kmetiji je vedno obilo opravka — in v nedeljo rad véasi podremljem čez dan. Veš, mi pač nič ni za branje.«

»Pomisli tudi vendar na otroke«, ga zavrne Jaka. »Tvoja Franica kaj rada bere. Naša Micika ji je že več knjig posodila. In tvoj sin? Glej, velik je že, gospodar bo prej ali slej, ko ti več ne boš mogel, ne škodilo bi mu, če bi se kaj naučil tudi iz knjig in časnikov. Dandanes čisto drug veter piše, kakor nekaj, ko sva še midva bila, kakor je sedaj on. Posestvo pa pridne roké dandanes niso zadosti, tudi v glavi mora človek nekaj imeti. Kdor kaj ima, nekaj velja; več velja, kdor kaj zna!«

»Je že resnica, pa kaj da....«

»No kaj? Sam priznavaš, da prav govorim. Zato pa si ne daj več prigovarjati. Slovenci smo in zavedati se moramo, da smo Slovenci. Ljubiti moramo svoj dom in svoj materin jezik. Pri nas ne manjka nemškutarjev. Kdo je tega kriv? Edino naša zaspanost! Tega pa vendar ne bomo trpeli, da bi bili mi hlapeci tem brezznačajnim ljudem, ki sovražijo sv. vero in svoj rod, iz katerega so vzrastli.«

»Prijatelj, tvoje srčne in navdušene besede so dosegle svoj namen«, odverne Peter ginjen. »Zmagal si. Čutil sem se sicer vedno Slovenca in žalosti me, kedar slišim koga zaničevati materino besedo, vendar toliko poguma do sedaj nisem imel, da bi se povsod krepko potegnil za njo. Odslej bodi druguč! Ubogal te bom in si naročil takoj z novim letom »Gospodarja«, in za Mohorjevo družbo bom tudi zanesel tisti goldinar gospodu župniku.«

»Bog te živi, Peter!« vsklikne veselja Slavec. »Mojo srčno željo si mi izpolnil. Na tukaj zadnjo številko »Gospodarjevo«. Dobil sem dve, kakor nalašč, da dam eno tebi. Posebno se mi je dopadla »Božična pripovedka«. Prijatelj, prepričaj se sam o resnici mojih besed!«

In vrla kmeta sta si krepko stisnila desnici ter šla vesela in zadovoljna vsak na svoj dom. — Ti pa, dragi čitatelj, idi in stori ravno tako, kakor je storil navdušeni kmet Jaka Slavec.

C.

Smešnica. Kaznilnični ravnatelj reče kaznjencu, ki je kazen prestal ter zapušča kaznilnico: »No, upam, da se tukaj ne bova več videla!« — Kaznjenec: »Ali boste kmalu prestavljeni od tod, gospod ravnatelj?«